

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΣ

Βραβευθείς εἰς τὴν Τρίτην Κυριακήν
τῆς Διαπλάσεως.

**ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ
ΡΟΒΙΝΖΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ**
(Σύντομα: ίδε σελ. 173)

— Δέν ήξεύρω καὶ καλά, ἀπεκρίθη ἡ Μηλιά ἐν περπατήσουμε δύμας πολύτολυ, θὰ φάσουμε βέβαια 'έτο. Παρίσι. "Επειτα, καλά, ως τώρα είχα νά σου δίδω νά τρώγης μ' ἄν μας τελειώσουν τὰ παξιμάδια,— καὶ αὐτὸ θὰ γίνη γρήγορα, — τί θὰ κάμουμε; Ειδύρεις δὲ εἶναι σχεδόν δύο μήνες που ζοῦμε ἐδώμεσα;

— Τὸ ξεύρω ... Καὶ πότε λογαριάζεις νά φύγουμε; Αὔριο τὸ πρωί .. .

— "Οχι' ἀς μείνουμε ἀκόμη μία μέρα. . . "Αρχισα νά λυπούμαι τη σπηλιά μας καὶ τὸ λάρο μας, τώρα που θὰ ταφήσουμε... Θὰ φύγουμε 'έτης τέσσερες τὸ πρωί, όχι αὔριο, ἀλλὰ μεθαύριο. Θὰ βάλουμε τὰ δικά μας φορέματα τὰ ἔχω πλυμένα καὶ σιδερωμένα.

— Θὰ πάρουμε μαζί της χάνδρες μας καὶ τὰ μαργαριτάρια μας;

— "Α, μπά, τί χρειάζονται; Θά μας βαρύνουν ἀδικα. . . Μονάχα τὴς 4 δραχμές καὶ τὰ 50 λεπτά τοῦ κομματοῦ θὰ πάρουμε. Αὐτὰ βέβαια θά μας χρησιμεύσουν περισσότερο ἀπὸ τὰ γυαλιά πετράδια" καὶ πρὶν τελειώσουν τὰ λεπτά, ἐλπίω νά ζμεθα 'έτο. Παρίσι.

— Ποῦ θὰ κρύψουμε τὰ πετράδια μας; ήρωτησεν ὁ Γιαννάκης.

— Δέν ήξεύρω νά ιδοῦμε.

— Απεφάσισαν νά κάμουν μίαν τρύπα εἰς τὴν ἄμμον τοῦ σπηλαίου κ' ἐκεῖνη σα νά χωσουν τὸ κούτι με τὰ πετράδια.

— Καὶ γά το διπλώσουμε μ' ἐροῦχο, Μηλιά, γιὰ νά μή λερωτῷ πάλι εἴπεν ὁ Γιαννάκης.

— Είνε περιτό καὶ νά λερωσή, ὅμι τὸ τρίψη κανεὶς λιγάκι, πέρνει πάλι τὸ ὠροῦ του χρῶμα. "Ελα λοιπόν, κάμι μὰ τρύπα καὶ βάλε το μέσα. "Τοτερούχνουμε ἀπὸ πάνω ἄκμα καὶ τον πατούμε καλά.

— Τί εῦμορρο ποῦ είνε! εἴπεν ὁ Γιαννάκης, ἀπράζων τὸ νόμισμα. Αὐτὸ ήμπορούμε νά το πάρουμε.

— Είνε πολὺ μεγάλο καὶ γι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται κάλπικο, εἴπεν ἡ Μηλιά. "Επειτα δέν είνε ασημένιο, 'έναν τὰ πεντόφραγκα που ἔφερε μία φορά διαμαπάξ. Είνε μ' παχιρένιον τοῦ ἄλλου, δύο κεφάλια, ἐν ἀνδρικὸν καὶ ἐν γυναικείον.

— Τί εῦμορρο ποῦ είνε! εἴπεν διάπλασις τὸ πάρουμε.

— Είνε πολὺ μεγάλο καὶ γι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται κάλπικο, εἴπεν ἡ Μηλιά. "Επειτα δέν είνε ασημένιο, 'έναν τὰ πεντόφραγκα που ἔφερε μία φορά διαμαπάξ. Είνε μ' παχιρένιον τοῦ ἄλλου, δύο κεφάλια, ἐν ἀνδρικὸν καὶ ἐν γυναικείον.

— Αδιάφορο! ἐγώ θά το πάρω μαζί μου, εἴπεν ὁ Γιαννάκης. Μ' ἀρέσει ἡ είκονίτσα τῆς γυναικούλας που ἔχει απάγω.

— Μετέρα τὰ παιδιά ἀνέβησαν, καὶ ἐκάθισαν εἰς τὸν ἔξωστην. "Η θάλασσα εἶσπινθροβούσσεν δίλη, εἰς τὸ φῶς τοῦ λαμπροῦ ἥλιου. Ο φόβος τοῦ ἀγνώστου, πρὸ τὸ ὄποιον θά ἐκάθισαν μετ' ὀλίγον, κατετήσα τὴν ψυχὴν τῆς Μηλιάς. Ο Γιαννάκης δέν ανησυχούσσε πολύ. Ωπλισμένος μὲ τὴν ἀμεριμνησίαν τῆς ἡλικίας του, ἐνόρκιε διτὸ τὸ αὔριον πασμα τοῦ βαρελιού. "Ειστε δέν θά το εἶναι πάντα καλλίτερον ἀπὸ τὸ

χ θέση, καὶ συνειδισμένος νά τούτη προστασίαν τῆς ἀδελφῆς του, τίποτε δὲν ἐφοβεῖτο πλησίον της.

— Αλλ' ἡ Μηλιά ἐσκέπτετο σχεδόν ὡς μεγάλη. Τῆς ἔλειπεν ἡ πειρα τοῦ κόσμου, ἀλλ' εἶχε ἀπὸ τώρα καθήκοντα, Χωρὶς προστάτην αὐτή, ἐπρεπε νά προστατεύῃ καὶ τὸν ἀδελφόν της. "Αλληρούν, δὲν ήξευρεν διτὸ ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον καὶ κακοὶ ἄνθρωποι τώρα κακοὺς ἔδειπε καὶ ἐφαντάζετο παντού. Η κάπηλος, οἱ κακοὶ συγγενεῖς, οἱ μεμυσένοι, δολοὶ αὐτοὶ ἥθελαν τὸ κακὸν τῶν παιδιῶν καὶ τῶν τὰ κατεδίκων... Η Μηλιά δὲν ήτο ἐξησφαλισμένη παρὰ μόνον εἰς τὴν ἐρημίαν τοῦ βράχου της, με τὰ ἀβλαβῆ ζῶα καὶ με τὰ ἀψυχα απικέμενα... Δι' αὐτὸ η μικρὰ φυλακμένη ἀγαποῦσες ἀκόμη τὴν φυλακήν της καὶ ἐφοβεῖτο τὴν ἐλευθερίαν. . .

— Οταν τὰ παιδιὰ ἐμβῆκαν ςτεραίς τὸ σπήλαιον, η Μηλιά οράδιασε εἰς τὸν τοιχὸν τὰ μαγειρικὰ τῶν σκεύη καὶ ἔκρυψε εἰς μίαν γυνία τὰ φορέματα τῶν ναύτων αὐτὰ θά τα ἀφίνεν ἐκεῖ, καὶ θὰ ἐφοροῦσαν πάλι τὰ φορέματα, τὰ οποῖα εἶχαν, δταν ἐφυγαν ἀπὸ τὸ σπίτι των.

— Οταν τὰ παιδιὰ ἐμβῆκαν ςτεραίς τὸ σπήλαιον, η Μηλιά οράδιασε εἰς τὸν τοιχὸν τὰ μαγειρικὰ τῶν σκεύη καὶ ἔκρυψε εἰς μίαν γυνία τὰ φορέματα τῶν ναύτων αὐτὰ θά τα ἀφίνεν ἐκεῖ, καὶ θὰ ἐφοροῦσαν πάλι τὰ φορέματα, τὰ οποῖα εἶχαν, δταν ἐφυγαν ἀπὸ τὸ σπίτι των.

— Θά πάρουμε μαζί της χάνδρες μας καὶ τὰ μαργαριτάρια μας;

— "Α, μπά, τί χρειάζονται; Θά μας βαρύνουν ἀδικα. . . Μονάχα τὴς 4 δραχμές καὶ τὰ 50 λεπτά τοῦ κομματοῦ θὰ πάρουμε. Αὐτὰ βέβαια θά μας χρησιμεύσουν περισσότερο ἀπὸ τὰ γυαλιά πετράδια" καὶ πρὶν τελειώσουν τὰ λεπτά, ἐλπίω νά ζμεθα 'έτο. Παρίσι.

— Ποῦ θὰ κρύψουμε τὰ πετράδια μας; ήρωτησεν ὁ Γιαννάκης.

— Δέν ήξεύρω νά ιδοῦμε.

— Απεφάσισαν νά κάμουν μίαν τρύπα εἰς τὴν ἄμμον τοῦ σπηλαίου κ' ἐκεῖνη σα νά χωσουν τὸ κούτι με τὰ πετράδια.

— Καὶ γά το διπλώσουμε μ' ἐροῦχο, Μηλιά, γιὰ νά μή λερωτῷ πάλι εἴπεν ὁ Γιαννάκης.

— Είνε περιτό καὶ νά λερωσή, ὅμι τὸ τρίψη κανεὶς λιγάκι, πέρνει πάλι τὸ ὠροῦ του χρῶμα. "Ελα λοιπόν, κάμι μὰ τρύπα καὶ βάλε το μέσα. "Τοτερούχνουμε ἀπὸ πάνω ἄκμα καὶ τον πατούμε καλά.

— Τί εῦμορρο ποῦ είνε! εἴπεν διάπλασις τὸ πάρουμε.

— Είνε πολὺ μεγάλο καὶ γι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται κάλπικο, εἴπεν ἡ Μηλιά. "Επειτα δέν είνε ασημένιο, 'έναν τὰ πεντόφραγκα που ἔφερε μία φορά διαμαπάξ. Είνε μ' παχιρένιον τοῦ ἄλλου, δύο κεφάλια, ἐν ἀνδρικὸν καὶ ἐν γυναικείον.

— Αδιάφορο! ἐγώ θά το πάρω μαζί μου, εἴπεν ὁ Γιαννάκης. Μ' ἀρέσει ἡ είκονίτσα τῆς γυναικούλας που ἔχει απάγω.

— Μετέρα τὰ παιδιά ἀνέβησαν, καὶ ἐκάθισαν εἰς τὸν ἔξωστην. "Η θάλασσα εἶσπινθροβούσσεν δίλη, εἰς τὸ φῶς τοῦ λαμπροῦ ἥλιου. Ο φόβος τοῦ ἀγνώστου, πρὸ τὸ ὄποιον θά ἐκάθισαν μετ' ὀλίγον, κατετήσα τὴν ψυχὴν τῆς Μηλιάς. Ο Γιαννάκης δέν ανησυχούσσε πολύ. Ωπλισμένος μὲ τὴν ἀμεριμνησίαν τῆς ἡλικίας του, ἐνόρκιε διτὸ τὸ αὔριον πασμα τοῦ βαρελιού. "Ειστε δέν θά το εἶναι πάντα καλλίτερον ἀπὸ τὸ

Καὶ τὰ παιδιὰ ὀνειροπόλησαν τὴν ἡμέραν, ὅταν θὰ ἔγυριζαν πάλιν μὲ τὴν θείαν των Κατίγαν, διὰ νὰ ξαναϊδούν τὸ σπίτι των.

— Καὶ ἀν ἔχουμε μεγαλώσῃ ὡς τότε, πῶς θὰ περάσουμε ἀπὸ τὴν τρύπα, Μηλιά; ήρωτησεν ἔξαφνα ὁ Γιαννάκης.

— Θά μας φέρη ὁ γλάρος, εἴπεν ἡ Μηλιά ἀστειευμένη, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὸν ἀδελφόν της.

— Ψέμματα τὸ λέσ! "Ενα μικρὸ ποντίδιο δὲν είμπορει νὰ σηκώσῃ ἐνα μεγάλο παιδί σαν ἐμένα.

— Μπά! Καὶ δὲν θυμάσαι τί μας είπε μιὰ φορά ἡ Ἀγγελική για ἐνα ποντίδιο μεγάλο, που ἐστήκωσε ἐνα παιδί καὶ το ἐπήγειρε τὸ φωλιά του:

— Παραμύθια! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης, ἐγώ δὲν τα πιστεύω αὐτά αὐτά καὶ κανένα κακό κορίτσιο, ἀπὸ έκεινα ποντίδια αὐτά,

— "Ε, ἀς ξαναγυρίσουμε πρώτα καὶ τότε τὸ βλέπουμε... "Εμεῖς ἀκόμη δὲν ἔφαγαμε!

— Ενώ ἔλεγον αὐτά τὰ παιδιά, ἡ κούση εἶνα φρούριο - φρούριο καὶ ἡ ἴδια ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος γελάει.

— Νὰ καὶ ὁ γραμματοκομῆτης! εἴπεν ὁ Γιαννάκης. "Εχει πάλι κανένα γράμμα γιὰ μᾶς;

— Ναί εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ λάρου ἡ τοπίλινον κολλημένον ἐνα χαρτί, εἰς τὸ ποτόν τη Μηλιά ἀνέγνωσε:

— «Βλέπω, διτὶ λαμβάνετε τὰ γράμματά μου, γιατὶ καὶ οὐεντέρων ὁ γλάρος βγαίνει χωρὶς χαρτί. Θὰ προσπαθήσω νὰ ἔλθω νά σας ἀνταμώσω χωρὶς ἄλλο. Ελπίζω νά το χατορθώσω. Πρὸς τὸ παρόν, ἀμα θὰ είνε παλίρροια, θὰ πλησιάσω εἰς τὸν Βράχον.»

— Ό δυστυχισμένος! ἀνέκραξεν ἡ Μηλιά, δὲν ήξεύρει διτὶ ἐδῶ γίνεται δίνη. Θὰ πλησιάσῃ τὸν τρύπα καὶ η θάλασσα θά τον καταπιῇ μ' ὅλη τον τύραννο.

— "Αν θέλη τὸ κακό μας, τόσῳ το καλλίτερο!

— "Α, μή το λέσ αὐτό, Γιαννάκη! . . .

— Καὶ ἀν ἔξαφνα θέλη τὸ καλό μας, πῶς παρακαλεῖς νὰ πεθάνῃ; . . . Πρέπει νὰ τον ειδοποιήσω τούλαχιστο

Κολοκόθαρ Πάτεραν, Πράσινο Λειβάδι, Κοντοφέβιθαν καὶ Ρωμαῖον Κικέρωνα — ὁ Μαργαριταρέιος Σταύρος μὲ τὸ Φωτοβόλον Τέλον, Ναυτοπόλεαν καὶ Πύρ-Πάφο—δὲ Ζεύδαν μὲ τὸ Φωτοβόλον Τόκον, Σιδηρούθη Πόργον, Αρουρικόν Φάρον, Μικρὸν Τυμπα-σην καὶ Ἀρχιζέλαιον — ἡ Μούσα τῆς Αστρονομίας μὲ τὴν Δρόσον τῆς Πρωτας, Θέληναν καὶ Δέναν — τὸ Ἀθέος τῆς Ἀρατοῦ — μὲ τὸ Ἀρδος τῶν Ἀδειών καὶ Κυρηνὸν τῶν Ἀλεπών — δὲ Μελαγχολίδος Ναύτης μὲ τὸν Φασαρίαν, Ναυτοπόλεα, Βασιλέα τῶν Ἀρθέων, Μούσαν τῆς Αστρονομίας καὶ Πλούταρχον Διὸν Γκόν — ὁ Σταύρος Φερρίτης μὲ τὸν Μερόπην Μαρίαν, Τοξότιαν Δοτεμίην, Λικατερίνην Κοτζάλην Γρίβα καὶ Ἡμερον Περιστεράν — τὸ Ήσυχον Ἀεράκι μὲ τὸν Μαρίαν Ν. Λεβίδον, Ιπποτην τῶν Αρέων, Λοχαίον Ελληνίδα, Αγκάθι καὶ Μικρὸν Εθελοντήν — δὲ Αργυροδολιγίστας μὲ τὴν Ουάχην τῆς Αγγλίας.

Τετράδια Μικρὸν Μυστικῶν ἀρεν γραμματοσήμουν υπάρχουν εἰς τὸ Γραφεῖον μου : 5 τῆς Ερυθρᾶς Καμελίας (δρ. 1), 2 τῆς Κόρης τοῦ Ζαλόγρου (λεπ. 40), 1 τοῦ Ἡραλέονς Κηλίρροιτον (ιεπ. 20) καὶ 1 τῆς Ἀρχαλας Ἐλληνίδος (λεπ. 20). — Παρακαλούντας οἱ ἄνωτέρω νά μου στέλλουν τὰ ἐντὸς τῶν παρενθέσων σημειωθέντα ποσά, ἄλλω; τὰ τετράδιά των δὲν θὰ σταλοῦν.

Απὸ ένα γλυκοῦ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Ἀειχίτητον, Μαρίαν Βελισσαρίδον, Ήσυχον Ἀεράκι, Ἡμερον Περιστεράν (τὰ φυλλάδια τῆς Δεσποινίδος Χ. Κυριάκον στέλλοντας τακτικώτατα· ἔστειλαν νέου τὰ τρία ἐλλείποντα) Καρηφέα, Κτέζον Αἴη (αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανίας αἱ εὐχαριστοῦν θεριώδεια τὰ γραμματόσημα) Ευτεδονάδεα, Ορρέα (ἔστειλα) Ηρίδα (τὴν ἀνυπομονούσαν γὰ τὴν τὸ φυλλάδιον 16ούλιδον) Μαρίαν Καλλιάκον, Μούσαν τῆς Αστρονομίας (μόνον δὲ Τούρ Τούρ, καὶ ἐν ταχιγραφίαις πολλοῖς) Ιονίαν Ιαρρούλην, Διορύσιον Λ. Καββαδίαν, Μαργαρέτην, Ἀληριγαλιάν (σοῦ ἀπήντησα δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νά σου εἴπω, πρὶν γίνη τὸ Εὔστηριον) Ποιητικὸν Νάρκισσον (εὐχοριαὶ πάσαν ἐπιτυχιαν καὶ εἰς σὲ καὶ εἰς δλας) Κῆδη τῆς Πριγκήπου (ἔστειλα) Ἐθνικὸν Τυρον (Βραβεῖον ἔστειλα) Νύμφην τοῦ Βορρᾶ (ἡ ἀπάντησις σοῦ εἰς τὴν Ζ' Κυριακὴν ἥλθε μετὰ τὴν τοῦ Γουλεζέμου Τέλλον, δηλωδὴ δευτέρα) Θαλασσιάν Αἴραρ, Βίγλαρ, Πατριόν Σπουργίτην, Αρουρικόν Φάρον (ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν σου!) Ασπρόγραφη Γάταρ, Ἀτρόφετορ Αἴροτα (δὲν εἶδες διὰ εἰχα τόσον καιρὸν νά δημοσιεύσω Πληροφορίας, ἐλλείψει χώρου;) Αἴτορ τῶν Ορέων (δὲν οποίος μετ' ἔθουσισμαν δέχεται τὴν αὐθησιν τοῦ φυλλάδιου· Βραβεῖον ἔστειλη) Ροβιράδρα Κρόδορ (ἡ αἴτησις σου ἔκειτεσθαι) Φιλόπατριν Ἰάδα (δὲν ἀγέγινες λοιπὸν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀρχιζέλαιον;) Αιρικόν Ποιητήρ (εἰς ἀπάντησιν τῆς εἰμέτρου ἐπιστολῆς, ἔστειλα δὲ τὸ τόδος;) Σαρδαράπαλον, Τρικέφαλον Ὅραρ (αἱ τοῦ φραγμάτων τῆς Ἐλληνίδας θεριώδεια!) Ελληνίδα Βιερικαρούταιδα, Λευκόν Ελέφαρτα, Αἴραρ, Χονσούρ Τριπόδα (καὶ καλῶς) Μαραθώνιον Δρομέα, Τίρι-Δίρι, Φασαρίαν, Φόρε-ἄπ-διδω (διρρεῖται ἀλλὰ νομίκων προτιμώτερον νά γράφεται μὲ περισσοτέρεντιν) Χαλασσούρ Αἴρον, Λεοβιακόν Αἴθος, Κερανύρ (ωραίωταν τὸ ποιμάνιον σου εἰς τὸ Γλάστονα) Ζήνωρ τὸ Στοίκον, Μικρὸν Τυμπασητήν (δὲ Χαλασσούρ Κόδουν δὲν μοι γράφει τῷρα τόσον συχνά, διότι ἐπομάσται διὰ πολὺ σπουδαῖς ἔκειταις;) Κάρμερ Σύλβαν (δηι, ἀπεναντίας τὸ γραφικάκι σου εἰνα πολὺ εὐαγάνωστον) Χιονοχετῆ Ταχτετον, Χρυσωμέτην Ἀταρολήν,

ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.

Θὰ ἔκδοθη τὸν Ιουλίου

ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ

Μυθιστορία Ἀνθρέου Λαρῆ, θραβευθείσα ύπο τῆς Γαλλικῆς Ακαδημίας

πάντας τοὺς άνθρωπους ύπο τοῦ Σπυρίδωνος Λάμπρου.

Τόμος ἐν 400 περίπου σελίδων, πλουσιώτατος εἰκονογραφημένος· ἔκτυπονται ηδη, καὶ τυράται

Αἴτος φρ. 3, 50.—Χρυσόδετος φρ. 5

Διὰ δὲ τὸς προποστέλλοντας ἡμερά τὸ ἀρτίτιμον μέχρι τῆς 15 Ιουνίου τὸ βραδύτερον τιμᾶται : "Αἴτος φρ. 3, καὶ Χρονίδης φρ. 4, 30.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λόρεις στέλλονται μέχρι τῆς 12 Ιουλίου.

Ο γέρης τὸν λόρον, ἐπὶ τοὺς οποίου δέν νά γράψεις λόρεις τοὺς οι διαγνωσμένους, πωλεῖται τὸ Γραφεῖον μαζί τοῖς φραγμοῖς, δὲν θαυμάσεις 20 φύλλα καὶ τυράται φρ. 1.

284. Δεξιγρίφος.

"Ενα πράγμα ποῦ θερμαίνει

μοῦ ἐνα χρόνον νά ἐνώσῃς...

"Αν το εύρης θὰ σου ἀρέσῃ,

μοῦ ἀνν 'εύρη θὰ μετανοίσῃς.

285. Στοιχειώδης φίδος.

Μόνο τὸ μακρύ μου τὸ ζωνάρι, ἀν μου λείψῃ,

ἀπ' τὰ ὑψη,

πέρτω, για νά γίνων παλλικάρι.

286. Δημοδες Αΐνιγμα.

Σέντε-μέντε, σέντε-κούτε.

Καὶ οὖν βγή τὸ σέντε-μέντε,

Τί το θές το σέντε-κούτε;

287. Απορία.

Γίνονται εν ἀστει ! Προσθέτω ἐγνή ἀρίδα :

Σαράγτα, ἐδδομῆται, πεγγήτα, ἔτα, διακόνα.

Καὶ βρίσκω, λέτε, πόσα ;

Μονάχα μιᾶ μονάδα !

Τότε τὴν τάξις ἀλλάζω

Καὶ γράφω πρώτα ἔτα

Σαράγτα καὶ πεγγήτα, στερνά ἐδδομῆται

[βάζω] Διακόνα, — ω, Παναγιά μου ! δὲν ἀρρά τὴν

[πέννα] Κι' ἀρνὶ βλέπω μπροστά μου ! Μὴν εἶνα μαγεμένη;

η τάχα μη νυστάζω ;

288. Μαγικὴ Συνταγή.

Μιὰ μέση συναγρίδας βάλε 'ε να τσουκάλι,

Ούρα ἀπό γαρίδα καὶ λεβρινιού κεφάλι

Αἰριάραρ Βλασσούλον, Ἰωάρηρ Καράρ, Ποιμενικὴν Φλογέρα (εἰς τὸ προσέχεις) Βραχιασμένην Κουκουβάριαν, [τοι τοι] Θέλεις μὲ τοῖς, δὲς μὲ καρέ, ἡ ἀνάστρεψη, σκοτεινόντος

289. Παραλληλόργανοι.

Νὰ συμπληρωθούν εἰς ταῦτα, ὥστε νάνγινοι σκωνταὶ ἐνένει τὸ διλον λέξει, ητοι τέσσαρες ὄρκοντικας καὶ πέντε καθέτως.

290. Μιθολογικὸν Εῖ.

Νὰ συμπληρωθούν εἰς ταῦτα, ὥστε νάνγινοι σκωνταὶ δισκοτίων μὲν 1) Θεός, 2) Νύφη, 3) Θεά Πλατίνης δὲ 1) Κένταυρος, 2) Τέρας.

291.—294. Εκρυμμένα δνύματα πόλεων.

1) Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ριπάς τοῖς πλέοντος.

2) Πατήρ θλων τῶν ἀνθρωπῶν εἰν Ἀδάμ.

3) Σοφοῖς, ω τοι, κοινωνῶν, σοφοῖς ἔστ.

4) Επιδρομὴ λύκων οἰωνῶν χειμῶνος νομίζεται

5) Η Θύρα παράγει μέσον καὶ σύνοντας

295. Ιστορικὴ Εφωτισία.

Τρεῖς μεγάλοι στρατηγοί τῆς ἀρχαιότητος, ἀπόδεινον κατὰ τὸ αὐτό έτος. Ποιοί ήσαν καὶ πότε ἀπέθανον;

296. Ελλιποδύμφων.

Τ-πντ-δντ-τ-θλντ.

297. Γριφός.

Μέγας Μέγας !

Ο, αϊ ! ω ! αϊ ! ω Νίνε μέρε ! τίς !

Πάσαι αἱ ἀντέρεια Πνευματικαὶ Αντικοί στάλησαν ώπε τὸν λογοτύπον.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀντικοίων τῆς 21 καὶ 28 Ιουνίου 5.

135. Αἴθναι, Αἴθνη. — 136. Μίδας (Μ.δ.)

137. Η ΕΛΛΑΣ 138. Σ

ΚΩΡΑΞ Ι Ο Ν

ΧΙΛΩΝ ΒΗΔΟΥ

ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΩΝΙΑ

ΣΠΛΗΝ ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ

139—143. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς δι